

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: V. L. N., narozený X,
státní příslušnost X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2023, č. j. OAM-11305-18/PP-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 10. 2023, č. j. OAM-11305-18/PP-2022, se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2023, č. j. OAM-11305-18/PP-2022, kterým byla dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání potvrzení o přechodném pobytu a byla mu stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný nedostatečně posoudil námitku týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku, když žalovaný nesprávně interpretuje a operuje s tímto neurčitým právním pojmem. V tomto kontextu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, který se primárně zabývá právě posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu veřejný pořádek správními orgány. Žalobce se pak plně v korelaci s výše specifikovaným judikátem domníval, že veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) a návazně v judikatuře Soudního dvora EU. Uvedená směrnice přiznala členským státům EU právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. S přihlédnutím k citovanému judikátu žalobce dovozoval jednak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jednak, že na jeho případ nelze aplikovat tzv. výhradu veřejného pořádku.
3. Žalobce konstatoval, že usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, došlo k závazné interpretaci neurčitého právního pojmu veřejný pořádek, přičemž byl potvrzen právní názor žalobce, kdy žalobce citoval ze zmíněného judikátu, že *„narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. (...) I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“* Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85, ze kterého dle žalobce rovněž plyne, že nikoli každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt či že bude vyhoštěn. Dle žalobce lze shrnout zmiňovanou judikaturu tak, že ani odsouzení za zvlášť závažný zločin samo o sobě bez dalšího ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku. Žalobce zdůraznil, že byl odsouzen toliko v jednom případě a nikdy více trestnou činností nepáchal, navíc k odsouzení došlo před 6 lety a propuštěn je již více než rok, tudíž aktuálnost narušení veřejného pořádku je nulová.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný zcela ignoroval zásadní faktory svědčící o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Žalovaný zcela pominul posuzování dopadu rozhodnutí do života jeho syna, ač právě posouzení dopadu do jeho života by dle současné aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nejen v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, ale taktéž s článkem 3 odst. 1 a článkem 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
5. Dalším zcela zásadním pochybením bylo dle žalobce neprovedení výslechu žalobce, jeho syna či někoho z rodiny, aby byla řádně zjištěna závislost syna na svém otci. Je absurdní, aby správní orgán vycházel toliko z informačního systému a rozsudku soudu v trestní věci a nijak se nedotázal osob, které se rozhodnutí týká, na případný zásah do jejich života, ba ani nijak nezkoumal faktický vztah mezi otcem a synem. Syn je občanem České republiky, kdy není možné jej nutit vybrat si mezi životem s jeho otcem v cizí zemi anebo zůstat zde v České republice bez otce. Pokud správní orgán chce tyto dvě mísky vah poměřovat, je dle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce zapotřebí, aby trestnou činnost poměřil právě s potřebami syna, ale k tomu je nutné znát i názor jeho matky, a nevycházet jen ze svých domněnek a kategoricky žádost žalobce zamítnout.

6. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné i z toho důvodu, že žalovaný dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný rezignoval na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Žalobce má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má v České republice manželku a X a X, se kterými bydlí ve společné domácnosti, a dále dcery X a X a syna X. Žalobce žije na území České republiky již od roku 1995 a má zde kompletní zázemí. Ve Vietnamu již žalobce žádné zázemí nemá a nemá se ani kam vrátit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 1 T 11/2018-767 ve spojení rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 11 To 63/2018 pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odstavec 1, odstavec 3 písmeno c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) k trestu odnětí svobody v trvání 8 let a 6 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou. Poznamenal, že žalobce na území České republiky pobýval od května 1998 na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo vydáno jako rodinnému příslušníku občana EU. Nicméně právě s ohledem na výše popsanou trestnou činnost mu bylo toto povolení k trvalému pobytu rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2023, č. j. OAM-1001-32/ZR-2019, zrušeno; toto rozhodnutí nabylo právní moci 9. 4. 2020. Podotkl, že žalobci byla tímto rozhodnutím stanovena lhůta pro vycestování z území České republiky, která začala plynout od propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. Ovšem povinnost vycestovat z území České republiky žalobce nesplnil a vlastně se ani nedostavil na pracoviště žalovaného za účelem vydání výjezdní příkazu k vycestování z území České republiky, o čemž byl řádně poučen v odůvodnění rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu. Namísto toho dne 18. 8. 2022 žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zřejmě v domněnku, že si tím legalizuje po dobu řízení o žádosti pobyt na území a nebude muset splnit povinnost vycestovat z území stanovenou již zmíněným rozhodnutím o žalovaného o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalovaný konstatoval, že žalobce od svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v srpnu 2022 pobývá na území České republiky neoprávněně. To de facto dle žalovaného znamená, že nadále porušuje veřejný pořádek, neboť ignoruje pravidla stanovená zákonem o pobytu cizinců pro pobyt cizinců na území České republiky. Žalobce k vycestování z území České republiky nepřimělo bohužel ani rozhodnutí policie ze dne 23. 12. 2022, kterým žalobci stanovila povinnost vycestovat z území České republiky. Policie proto dne 22. 11. 2023 vydala v případě žalobce další rozhodnutí, kterým mu stanovila povinnosti opustit území členských států EU. Kromě toho, že žalobce popsaným jednáním prokazuje absolutní neúctu k právnímu řádu České republiky, narušuje tím soustavně veřejný pořádek, byť nikoliv tak závažně jako když se věnoval výše popsané trestné činnosti. Nicméně i toto poukazuje na hodnotové nastavení žalobce, pro kterého zjevně pravidla pobytu cizinců na území České republiky neznamenají nic než popsaný kus papíru. Žalobce podle názoru žalovaného tedy svým jednáním nadále prokazuje, že hrozba veřejnému pořádku, kterou představuje jeho někdejší trestná činnost, je stále aktuální, neboť jeho hodnotové nastavení zkrátka není

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

respektovat pravidla této společnosti. A proto tedy stále představuje ohrožení jejich základních zájmů, které jsou chráněny nejen trestním zákonem, ale též ostatními právními předpisy, které jsou součástí právního řádu České republiky. Konečně v reakci na žalobcovu argumentaci, že od spáchání trestné činnosti uplynulo již téměř 6 let a již více jak rok je žalobce na svobodě, žalovaný poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 110/2022–26. Nelze ani pominout, že žalobce se aktivně podílel na distribuci drog a množství metamfetaminu v jeho držení bylo rekordní, celkem téměř 14,5 kg. Zdůraznil negativní společenské důsledky, které trestná činnost žalobce měla a které výstižně shrnul zdejší soud v rozsudku č. j. 108 A 6/2022-53.

8. Žalovaný měl za to, že se dostatečným způsobem vyrovnal v odůvodnění svého rozhodnutí s přiměřeností rozhodnutí, tedy s dopadem rozhodnutí do rodiny sféry žalobce. Zdůraznil, že žalobce ani v žalobě neuvedl nic, co by svědčilo o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Sám neuvedl žádnou specifickou okolnost svého soukromého či rodinného života ani jinou okolnost, pro kterou by bylo možno uvažovat nad tím, že by mohlo být napadené rozhodnutí v rozporu s mezinárodními závazky. Předně je třeba konstatovat, že žalobcova žádost o vydání povolení přechodnému pobytu byla zamítna z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který nevyžaduje, aby docházelo automaticky k posuzování přiměřenosti dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ovšem s ohledem na to, že článek 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES podmiňuje veškerá omezení práva pohybu a pobytu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků přiměřeností daných opatření, žalovaný k takovému vyhodnocení přiměřenosti dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce přikročil. Každé posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromých či rodinných poměrů cizince je samozřejmě založeno na zkoumání vazeb cizince na území, ovšem míra, se kterou je povinen relevantní skutečnosti strany soukromého a rodinného života žalovaný zjišťovat a posuzovat, se liší podle typu řízení. Odlišit je v této souvislosti třeba především ta řízení, kde dochází k odnětí pobytového oprávnění, které cizinci bylo uděleno, a ta řízení, kdy naopak cizinec o vydání pobytového oprávnění, kterým dříve nedisponoval, teprve žádá. V rozsudku č. j. 10 Azs 127/2018-30 například Nejvyšší správní soud uvedl, že dopady rozhodnutí, kterým se neuděluje pobytové oprávnění, nejsou tak intenzivní jako v případě zrušení pobytového oprávnění, tudíž dospějí-li správní orgány k závěru, že cizinec nesplňuje hmotněprávní podmínky pro udělení pobytového oprávnění, nelze takové pobytové oprávnění v zásadě přiznat pouze z důvodu posouzení dopadu takového negativního rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů daného cizince. Toto rozlišení je relevantní i pro věc žalobce. Žalobce navíc usiloval o vydání povolení k přechodnému pobytu za situace, kdy pravomocně pozbyl povolení k trvalému pobytu a byl naplněn hmotněprávní důvod pro nevyhovění jeho žádosti. Bylo tedy především na něm, aby tvrdil rozhodné skutečnosti stran svého soukromého a rodinného života, které by mohly vést k závěru, že by neudělení povolení k přechodnému pobytu na území bylo skutečně nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života. Nicméně v tomto ohledu žalobce selhal, neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, pouze se omezil na konstatování soužití s manželkou a 21letým synem, a o tom, že vypomáhá manželce s podnikáním. Žalovaný tak musel vycházet z informací, které zná ze své úřední činnosti.
9. Zdůraznil, že z obsahu žalobcovy žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vyplývá, že se žalobce považuje za rodinného příslušníka syna X, narozeného X, který je státním příslušníkem České republiky. V průběhu řízení o žalobě však syn žalobce dosáhl již věku 21 let, tudíž v současnosti již nelze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana České republiky dle § 15a odst. 2 v návaznosti na § 15a odst. 1 písm. b) zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců. Žalobce též ve vztahu k synovi nesplňuje podmínku uvedenou § 15a odst. 2 v návaznosti na § 15a odst. 1 písm. d) téhož zákona, neboť žalobce zjevně není z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislým na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU (jeho synem). Tedy v současnosti není naplněna ani ta nejzákladnější hmotněprávní podmínka pro vydání povolení k přechodnému pobytu, tudíž nemělo by přiměřenost dopadu rozhodnutí vůbec hrát v takovém případě roli.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 18. 8. 2022 žalovanému žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců. V tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu žalobce uvedl *sloučení s občanem EU – syn*, k čemuž žalobce předložil žalovanému rodný list syna X, narozeného dne X, ve kterém je žalobce uveden jako jeho otec. Dále bylo doloženo potvrzení o studiu studenta vysoké školy vystavené dne 11. 8. 2022 synovi žalobce.
12. Dne 13. 1. 2021 si žalovaný vyžádal opis a výpis z evidence Rejstříku trestů, ve kterém je uveden záznam o odsouzení žalobce pro úmyslný trestný čin. Z opisu a výpisu z evidence Rejstříku trestů vyplývá, že žalobci byl uložen trest odnětí svobody v trvání 8 roků a 6 měsíců nepodmíněně ve věci Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 11 T 118/2018, přičemž dne 10. 8. 2022 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se zkušební dobou do 10. 8. 2029. Žalovaný si vyžádal odsuzující rozhodnutí vyplývající z evidence Rejstříku trestů. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 1 T 11/2018-767 ve spojení rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 11 To 63/2018 soud zjistil, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let a 6 měsíců. Uvedeného trestného činu se dopustil tím, že dne 3. 7. 2017 v Novosedlicích v ulici Míru 124, od jiného cizince rovněž vietnamské státní příslušnosti zakoupil k další distribuci za 160 000 € a zároveň i převzal celkem 10 kg metamfetaminu ukrytého v multifunkční tiskárně a skříni počítače, a dále od přesně nezjištěné doby do dne 23. 1. 2018 přechovával pro blíže nezjištěný okruh osob celkem 4,5 kg metamfetaminu (pervitinu), který byl uschován v modrém osobním automobilu zaparkovaném před domem č. p. X v ulici X, a to uvnitř volně ležící pneumatiky v zavazadlovém prostoru a dále v pro takový účel zhotoveném otvoru v karoserii vozidla pod pravým zadním sedadlem.
13. Dále bylo žalovanému doloženo potvrzení o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ze dne 10. 8. 2022, v němž je obsaženo, že osobní svoboda žalobce byla omezena od 22. 1. 2018 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

do 10. 8. 2022. Žalovaný dále založil do spisového materiálu rozhodnutí ze dne 27. 1. 2020, č. j. OAM-1001-32/ZR-2019, kterým byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu.

14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti a s ohledem na požadavky stanovené § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Takové obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, publ. pod č. 572/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
17. Soud se následně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval žalobce v tom, že žalovaný nedostatečně posoudil závažné narušení veřejného pořádku žalobcem, jelikož nesprávně interpretoval obsah pojmu *veřejný pořádek*. Žalobce poukazoval na judikaturu týkající se pojmu *veřejný pořádek*, přičemž zdůrazňoval, že samotné odsouzení za předchozí trestný čin neodůvodňuje aplikaci výhrady veřejného pořádku. Soud k uvedené námitce uvádí, že se žalovaný zabýval výkladem pojmu *veřejný pořádek* a výhradou veřejného pořádku poměrně obsáhle na stranách 3 až 6 napadeného rozhodnutí, přičemž odůvodnění je v tomto ohledu srozumitelné a přezkoumatelné. Dle názoru soudu žalobce sice namítá dle slovního vyjádření nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nicméně při hlubším zkoumání námitky je zřejmé, že se jedná o polemiku s názorem žalovaného ohledně posouzení, zda je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a tedy zda je naplněna skutková podstata dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Ze žalobní námitky je zřejmý rozdílný pohled žalobce na danou problematiku oproti názoru žalovaného vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Takový názorový nesoulad však nepředstavuje důvod k tomu, aby bylo možné zpochybnit přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je totiž zřejmé, že žalovaný v dostatečném rozsahu uvedl v napadeném rozhodnutí své úvahy, ze kterých vycházel, když dospěl k závěru, že žalobce představuje aktuální nebezpečí pro závažné narušení veřejného pořádku. Obsahem a správností úvah žalovaného se bude soud zabývat níže.
18. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dovozoval žalobce dále i z toho důvodu, že žalovaný dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny z hledisek uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Tvrzenou nepřezkoumatelnost však soud ani v tomto případě neshledal, neboť je zřejmé, že žalovaný se zabýval přiměřeností rozhodnutí na stranách 6 a 8 napadeného rozhodnutí, a to nejen ve vztahu k žalobci, nýbrž i jeho rodinným příslušníkům. Správní orgány při svém

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodování musí vážit kritéria, která vypočítává § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna v zákoně uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit pouze ty důvody, které jsou v daném případě specifické, a nikoli ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Těmto povinností žalovaný v projednávané věci dostal, přičemž soud nepovažuje odůvodnění ohledně přiměřenosti rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

19. Soud se následně zabýval žalobní námitkou, že ani odsouzení za zvlášť závažný zločin samo o sobě bez dalšího ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku, kdy žalobce zdůraznil, že byl odsouzen toliko v jednom případě a nikdy více trestnou činností nepáchal, navíc k odsouzení došlo před 6 lety a propuštěn je již více než rok, tudíž aktuálnost narušení veřejného pořádku je dle něho nulová. Žalobce proto dovozoval, že v jeho případě nebyla naplněna skutková podstata dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo možné zamítnout jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu.
20. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
21. Soud připomíná, že k omezení práva pobytu z důvodů veřejného pořádku (stejně jako veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví) se vyslovuje rovněž žalobcem zmiňovaný článek 27 směrnice 2004/38/ES. Podle odstavce prvního tohoto článku *„smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům“*. Podle odstavce druhého téhož článku pak *„opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“*
22. Výkladem pojmů *veřejný pořádek*, resp. *závažné narušení veřejného pořádku* v kontextu zákona o pobytu cizinců, se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v žalobcem zmiňovaném usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, přičemž konstatoval, že *„při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“*
23. Pojem *veřejný pořádek* je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zohlednění smyslu a účelu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož žalovaný v této věci postupoval a který je ovšem právě jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Musí být tedy dle zásady eurokonformního výkladu vnitrostátního práva interpretován v souladu s textem i účelem daného ustanovení směrnice představujícího kodifikaci předchozí judikatury Soudního dvora EU k dané otázce. To platí i přesto, že v nyní posuzované věci jde o rodinného příslušníka občana České republiky (syn žalobce), který svobodu volného pohybu či pobytu v jiných členských státech nevyužívá, nicméně pokud se zákonodárce rozhodl i tyto osoby zařadit do kategorie rodinného příslušníka občana EU (§ 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců), musí být dané ustanovení interpretováno ve všech případech jednotným způsobem, což opakovaně vyslovil i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudcích ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33.

24. Soud konstatuje, že velmi podobnou věcí, jako je případ žalobce, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta žaloba cizince, a zároveň bylo zrušeno i rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo potvrzeno zamítnutí žádosti správním orgánem I. stupně. Jednalo se rovněž o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V uvedené věci řešené Nejvyšším správním soudem byl cizinec (stěžovatel) odsouzen v květnu 2018 k devíti letům odnětí svobody za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Stěžovatel tento zločin spáchal tím, že v době přinejmenším od 21. 5. 2014 do 23. 6. 2014 vybudoval tzv. indoor pěstírnu konopí, kterou vybavil osvětlením a vzduchotechnikou k pěstování konopí. Stěžovatel dále prodával metamfetamin dalším osobám, což činil ve velkém rozsahu. Stěžovateli byl za tato jednání uložen nejvyšší trest ze všech spoluobžalovaných, a to v délce 9 let. Stěžovatel byl z vězení propuštěn 26. 2. 2021, byla mu současně stanovena dlouhá zkušební doba, a to až do roku 2026.
25. Dle názoru soudu se ve výše popisované věci jednalo o odsouzení cizince za srovnatelně závažnou drogovou trestnou činnost jako v případě žalobce. V obou případech došlo v návaznosti na pravomocné odsouzení ke zrušení povolení k trvalému pobytu a též k podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž je v běhu zkušební doba. Nejvyšší správní soud se ve zmíněném rozsudku zabýval naplněním skutkové podstaty § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se zřetelem k podmíněnému propuštění z výkonu trestu. Soud se ztotožňuje se zmíněným judikátem, a proto v dalším textu zčásti citoval a zčásti reprodukoval uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, neboť je zřejmé, že Nejvyšší správní soud se vypořádával s velmi podobnou argumentací žalovaného, jaká je v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
26. Nejvyšší správní soud uvedl, že „*předpoklady pro použití § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jednoznačně míří do budoucnosti. Nejde o sankci za jednání, kterého se stěžovatel dopustil v minulosti, ale o prevenci před tím, že by v budoucnosti dále ohrožoval veřejný pořádek.*“ Zdejší soud konstatuje, že souhlasí se závěrem žalovaného, že odsouzení za zvlášť závažný zločin, jakého se dopustil žalobce v období od července 2017 do ledna 2018, může vskutku založit podezření, že by žalobce mohl v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud souhlasí se závěry žalovaného i v tom, že drogová kriminalita je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jednou z nejzávažnějších a nejnebezpečnějších forem trestné činnosti. Žalovaný správně vzal na zřetel též rozsah, kterým se žalobce na trestné činnosti podílel.

27. Soud však spatřuje pochybení v tom, že žalovaný vycházel z pouhého faktu žalobcova odsouzení, v němž spatřoval „[z]ávažné narušení veřejného pořádku a přetrvávající nebezpečí jeho narušení v budoucnu ... především v charakteru spáchané trestné činnosti“ (srov. poslední odstavec na straně 5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný tak dospěl k závěru, že „účastník řízení i nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, a to s ohledem na předchozí závažnou trestnou činnost“ (srov. odst. 2 na straně 6 napadeného rozhodnutí). Žalovaný pak v odůvodnění rozhodnutí, v němž se však již zabýval přiměřeností rozhodnutí, konstatoval, že na „uvedeném nic nemění ani skutečnost, že účastník řízení byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení“ (srov. poslední odstave na straně 7 napadeného rozhodnutí).
28. Uvedený náhled žalovaného však není správný, jelikož při aplikaci uvedených názorů je prakticky vyloučeno, aby mohlo být žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu vyhověno před uplynutím zkušební doby, jelikož vždy je výsledkem posouzení závěr, že žalobce je ve zkušební době, případně není zahlazeno jeho odsouzení, pročez dle žalovaného představuje aktuální hrozbu veřejnému pořádku. Takový náhled správních orgánů na zkušební dobu podmíněného propuštění z výkonu trestu považuje soud za nesprávný, když opětovně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, ve kterém se uvádí: „V tomto ohledu je třeba dát za pravdu stěžovateli. NSS připomíná text § 88 odst. 1 trestního zákoníku, dle něhož trestní soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Podmíněné propuštění tedy vychází z polepšení pachatele a z očekávání, že v budoucnu již povede řádný život. Zkušební doba je spojena právě s podmíněným propuštěním (§ 89 trestního zákoníku). Přikládat tedy podmíněnému propuštění a zkušební době negativní následky je v přímém rozporu s tím, co o podmíněném propuštění a s ní spojené zkušební době říká trestní zákoník (podobně rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019-40, bod 33).
29. Z uvedeného samozřejmě neplyne zcela opačný závěr než ten, který podmíněnému propuštění dávají správní orgány. Samo o sobě podmíněné propuštění nelze považovat za dostatečný důvod pro závěr, že tu neexistuje nebezpečí narušení veřejného pořádku stěžovatelem ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Poté, co stěžovatel svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spáchaním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru ‚trestněprávní naděje‘ na polepšení, jež mohla být důvodem pro stěžovatelovo podmíněné propuštění. Nemusí tedy stačit absence informací o tom, že by se stěžovatel choval rizikově; podle okolností po něm lze vyžadovat, aby správní orgány ujistil, že se chová řádně a že tomu tak bude i nadále, a svá tvrzení přiměřeně osvědčil (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, čj. 2 Azs 29/2019-33, bod 24).
30. Samo uplynutí zkušební doby tedy žádný jasný mezník v intenzitě nebezpečnosti cizince nemusí představovat. Je totiž velmi dobře představitelné, že již v průběhu zkušební doby bude patrné, že cizinec žádným nebezpečím pro veřejný pořádek aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucím směrem. Stejně tak je ale velmi dobře možné, že ani úspěšným osvědčením ve zkušební době jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek nepomine, například proto, že skutečnou vůli k trvalé změně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svého přístupu k životu žádoucím směrem neprojevuje a řádně se chová jen „pro účely“ překážení důsledků trestního odsouzení. Vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince. Trestněprávní status cizince je v tomto ohledu pro správní orgány pouze východiskem autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si opatřit a patřičně je zohlednit, nicméně je třeba si být vědom odlišných účelů trestního a cizineckého práva (shodně cit. judikát 2 Azs 29/2019, bod 25).“

31. Soud souhlasí s citovaným judikátem, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že žalovaný při posuzování, zda existuje důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, vycházel z toho, že již závažnost trestné činnosti spáchané žalobcem, konkrétní jednání žalobce, za které byl odsouzen, představuje aktuální nebezpečí pro závažné narušení veřejného pořádku žalobcem. Proto se žalovaný nijak nezabýval chováním žalobce po propuštění z výkonu trestu a jeho aktuální situací a nezkoumal, zda v době, kdy žalovaný rozhodoval, hrozilo skutečné riziko, že se bude žalobce dopouštět trestné činnosti. Z uvedených důvodů považuje soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda bude u žalobce již v průběhu zkušební doby patrné, že žádným nebezpečím pro veřejný pořádek aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucím směrem, nebo zda se řádně po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nechová.
32. Soud tedy dospěl ke stejnému závěru jako Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, ve kterém se uvádí: „Lze tedy shrnout, že správní orgány ani správní soudy v napadených rozhodnutích nezmiňují kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který byl stěžovatel odsouzen, žádné konkrétní okolnosti jeho osobního jednání, dokazující, že právě stěžovatelovo osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Nepřímý účinek Směrnice (2004/38/ES, pozn. soudu) tedy uplatněn nebyl a správní orgány i správní soudy porušily zákaz automatické spojitosti mezi odsouzením pro trestný čin a zrušením povolení k trvalému pobytu - jinak řečeno, správní orgány a správní soudy neposuzovaly osobní jednání stěžovatele, jak to požaduje čl. 27 odst. 2 Směrnice. Z výše shrnutých požadavků unijního práva a judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti přísluší vnitrostátním orgánům v každém jednotlivém případě, což nemůže nahradit národní zákonodárce obecnou identifikací důvodu pro omezující opatření.“
33. Je třeba dále zdůraznit, že žalovaný si neopatřil žádné podklady, na jejichž základě by bylo možno posoudit, jak se žalobce choval ve výkonu trestu odnětí svobody a jak se choval po podmíněném propuštění z výkonu trestu, k němuž došlo více jak rok po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný si nevyžádal ani rozhodnutí o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu, ani např. zprávy Probační a mediační služby o průběhu dohledu. Žalovaný ani neprovedl výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků, které by mohly přispět k objasnění rodinného zázemí žalobce s ohledem na zvažované nebezpečí, že se žalobce dopustí další trestné činnosti. V absenci jakýchkoli podkladů o chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody a po podmíněném propuštění z výkonu trestu soud spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
34. Vzhledem k tomu, že nebylo řádně posouzeno, zda byla v případě žalobce naplněna základní podmínka pro uplatnění § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, je již nadbytečné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hodnotit, zda bylo zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu přiměřené z hlediska dopadů daného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. To je totiž další samostatná podmínka vydání takového rozhodnutí, kterou rozhodně nelze směřovat s otázkou, zda je tu důvodné nebezpečí, že by rodinný příslušník občana EU mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40, bod 31). Přiměřenost rozhodnutí bude případně muset zkoumat žalovaný v novém rozhodnutí ve věci v závislosti na pokračování správního řízení, kdy budou muset být zohledněny aktuální poměry žalobce a jeho rodiny.

35. Pro úplnost soud uvádí, že nepřehlédl skutečnost, že žalobce žádal o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tím, že je rodičem občana EU, a to svého syna X, narozeného X, který má české občanství, přičemž syn žalobce nedosáhl v průběhu správního řízení věku 21 let. Soud směrem k žalovanému zdůrazňuje, že dle § 75 o odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí přitom uzavřel, že „na základě doložených dokladů má za prokázané, že účastník řízení je rodinným příslušníkem X, nar. X, a to ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.“ (srov. odst. 2 na straně 3 napadeného rozhodnutí). Takže námitka žalovaného, že v současnosti není naplněna ani ta nejzákladnější hmotněprávní podmínka pro vydání povolení k přechodnému pobytu žalobci, je pro účely tohoto soudního řízení zcela irelevantní. Je však na žalovaném, jak tuto skutečnost zohlední v dalším průběhu správního řízení. Pokud by totiž žalobce nebyl rodinným příslušníkem občana EU, připadá do úvahy, že by nemohlo být již z tohoto důvodu jeho žádosti vyhověno, přičemž by nebylo třeba zkoumat naplnění skutkové podstaty dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy zda žalobce představuje aktuální hrozbu pro závažné narušení veřejného pořádku.
36. Žalovaný dále ve vyjádření konstatoval, že žalobce od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v srpnu 2022 pobývá na území České republiky neoprávněně, což dle žalovaného znamená, že nadále porušuje veřejný pořádek, neboť ignoruje pravidla stanovená zákonem o pobytu cizinců pro pobyt cizinců na území České republiky. K tomu soud zdůrazňuje, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezmnínil o tom, že by narušení veřejného pořádku mělo spočívat i v dlouhodobém neoprávněném pobytu žalobce na území České republiky. Tuto argumentaci žalovaný poprvé uplatnil až ve vyjádření k žalobě. Platí přitom, že nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě. Touto argumentací uplatněnou až ve vyjádření k žalobě se tudíž soud nemohl zabývat.
37. S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud žalobu důvodnou, napadené rozhodnutí proto pro vady řízení zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Současné byla věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrácena žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku. Ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 Azs 202/2022-42 soud konstatuje, že pro podrobnější posouzení chování žalobce musí žalovaný v dalším řízení zkoumat jeho poměry a chování důkladně. Žalovaný by si měl především v dalším řízení opatřit dostatek informací o chování žalobce ve výkonu trestu a ve zkušební době (případně i po jejím uplynutí, což ale zatím v této věci nepřipadá do úvahy). Například si žalovaný od soudu může opatřit podklady týkající se výkonu trestu odnětí svobody a průběhu zkušební doby. V dalším řízení by měl žalovaný pečlivě zvážit i rizika spojená s osobou žalobce a stylem jeho života, která by se mohla objevit v budoucnu. Nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku může za určitých okolností spočívat i v neuspořádaných rodinných poměrech žalobce. Stejně tak může ono nebezpečí spočívat ve zdrojích jeho obživy a jeho pracovních,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obchodních či jiných obdobných vztazích. Při posuzování, zda žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je s ohledem na povahu trestné činnosti třeba obezřetnosti a jisté míry předběžné opatrnosti. Česká republika má právo od cizinců, kteří chtějí dlouhodobě pobývat na jejím území, vyžadovat patřičný respekt k právnímu řádu (srov. zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 202/2022-42).

38. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
39. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (dále jen „advokátní tarif“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů právního zástupce [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. března 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.